

EGY PILLANATRA

Kiáltozott és sírt, hogy élni szeretne. Lába vitte volna valahová, hol el nem éri sem a halál, sem hírhozója.

Szegény azon volt, hogy kiugrik az ágyból, és mert visszafogták, birkózni kezdett, két kezével az életéért csapkodott hát.

A száján, mintha buborékot fujt volna végkép elcsigázva: úgy hörgött, aztán visszacsuklott s egy pillanatra újra látta,

hogy anyja most is még etetné édes estének életével s olyan lett végre, mint ki lassan a szeretet tüzében ég el.

Olyan volt már, mint aki álmos, olyan volt, mint a tiszta gyermek, szegény nővérem és a hársak nagy illatsávokat meszeltek.

A kertek úsztak, mint az ernyős bárkák az oldott, drága fényben, hogy aki félt, az megnyugodjon s mindenki más helyette féljen.

Toldalagi Pál

MENHELYEN

A havasok az ablakokban, mint a virágok nálam otthon, szép sorban álltak s arra vártam, hogy némelyik majd illatozzon.

November volt és mégse volt az. A svájci szép nyár még kísértett. Arcomra szállt a nap s a tálak előttem vígan heverésztek.

Megtelt a kórháztiszta, tágas
ebédlő fényes, könnyű gőzzel
és velem együtt imbolyogni
kezdett a sok-sok furcsa ősz fej.

A hetven- és a nyolcvanéves
ebédelő nő- s férfironcsok
erőre kaptak, izgatottan
rágták az édes csirkecsontot

és mert sok mindent elfeledték,
az életükre ráhajoltak,
ahogy a vándor éjszakánként
a szakadék fölé hajol csak.

Sokan keményen rám meredtek,
hogy nem találták, ami volt már.
Nem szóltak semmit, nem beszéltek,
némán vádoltak: megraboltál! . . .

Toldalagi Pál

HOSSZÚ NYÁR

Szerelem, barátság, keserűség —
Oly hosszú ez a nyár!
Tüzes a nap, a lomb sűrű még
és csupa madár.

Csupa fütty, illat, szín, lebegés
a reggel — A szem
elfárad, orr s fül pihenne, de hát
nem tud sohasem.

Gyűrűzik és úgy összeszorít,
ha dél van, a hő,
hogy egy velem, egy test, mégse vigasz
e vad szerető.

Este még énekes csillagokat
hordoz az ég
és hízik a hold, de a szívemben
nincs más, csak keserűség...

Toldalagi Pál